

«Επιθύμησα να κάνω το καλό, αλλά δεν επιθύμησα να κάνω θόρυβο, γιατί ένιωσα ότι ο θόρυβος δεν έκανε καλό και το καλό δεν έκανε θόρυβο».

(Λουί-Κλωντ ντε Σαιν-Μαρτέν)

Σκοπός

«Σκοπός του Τάγματος δεν είναι να εγκαθιδρύσει Δογματικούς Διδασκάλους, αλλά να συναθροίσει ταπεινούς μελετητές, αφιερωμένους στην Αδελφότητα της Αιώνιας Αλήθειας».

1. Τι Είναι ο Μαρτινισμός;

Ο Μαρτινισμός είναι ένα Τάγμα με μορφή Αδελφότητας, που λειτουργεί με το σύστημα Στοάς, η δοξασία του οποίου συνθέτει έναν Χριστιανικό Μυστικισμό. Το όνομα του προέρχεται από τον Λουί-Κλωντ ντε Σαιν-Μαρτέν (1743-1803).

2. Σύντομη Ιστορία του Τάγματος

Η προέλευση του Μαρτινιστικού και Συναρχικού Τάγματος ανευρίσκεται στο έργο και την διδασκαλία του Μαρτινέζ Πασκουάλες (1727-1774), ενός Γάλλου μυστικιστή, μύστη, και θεουργού. Το έργο του συνεχίστηκε από τον μαθητή του, Λουί-Κλωντ ντε Σαιν-Μαρτέν, έναν Γάλλο ευγενή, προς έναν ανεξάρτητο δρόμο, εξελίσσοντας μια ξεχωριστή φιλοσοφία.

Ο Σαιν-Μαρτέν έγραψε αρκετά φιλοσοφικά έργα. Το: «Περί των Σφαλμάτων και της Αλήθειας» του, έχει θεωρηθεί ως το πιο ερευνητικό του έργο και η πιο εποικοδομητική του συνεισφορά στην φιλολογία του μυστικισμού. Όπως όλα του τα γραπτά, εκδόθηκε κάτω απ' το ψευδώνυμο: «Άγνωστος Φιλόσοφος» (Le Philosophe Inconnu). Μεταξύ των πολυάριθμων γραπτών του, υπήρξαν επίσης, έξοχες μεταφράσεις των γραπτών του Γιάκομπ Μπαίμε, του Τεύτονα Φιλόσοφου.

Τα φιλοσοφικά γραπτά του Λουί-Κλωντ ντε Σαιν-Μαρτέν, έγιναν δεκτά με άμεσο ενδιαφέρον και πλατιά αποδοχή. Ομάδες, που αυτοαποκαλούνταν «Εταιρείες του Αγνώστου Φιλοσόφου», σχηματίζονταν για να μελετήσουν τις διδασκαλίες του. Αυτές οι Ομάδες και οι Στοές, που εγκαθιδρύθηκαν από τον Ζαν Μπατίστ Βιλλερμόζ -έναν επίσης Μυημένο του Μαρτινέζ Πασκουάλες- εξελίχτηκαν τελικά σε Ναούς του Μαρτινισμού.

Μετά από μια μακριά περίοδο σχετικής στασιμότητας, που ακολούθησε την Ναπολεόντεια εποχή, το Τάγμα αναζωογονήθηκε με τον σχηματισμό το 1890, ενός Υπάτου Συμβουλίου του Μαρτινιστικού Τάγματος. Κάτω απ' την λαμπρή και ακαταπόνητη αρχηγία του διάσημου Γάλλου μυστικιστή Παπύς (Δρα Ζεράρ Ανκώς), το Τάγμα μεγάλωσε ταχύτατα. αλλά ο πρώτος παγκόσμιος Πόλεμος (1914-1918) περιέκοψε τις δραστηριότητες του.

Ο Παπύς πέθανε το 1916 και τον διαδέχτηκε ο Σάρλ Ντετρέ (Τεντέρ), του οποίου Αναπληρωτής Μέγας Διδάσκαλος ήταν ο Βικτόρ Μπλανσάρ. Ο Τεντέρ θεωρούσε ότι το Μαρτινιστικό Τάγμα θα επιβίωνε καλύτερα εάν συνδεόταν με κάποια Τεκτονική Δύναμη, από τις οποίες ο Αιγυπτιακός Τύπος Μέμφις-Μισραϊμ, ήταν η πιο εσωτερική.

Ο Τεντέρ επέβαλε Τεκτονικές προαπαιτήσεις, όπως, π.χ., ένας υποψήφιος θα έπρεπε να είναι Διδάσκαλος Τέκτονας (στον 3° βαθμό) του Μέμ-φισ-Μισραϊμ πριν καταστεί ικανός να λάβει τον 1° βαθμό, στον 18° βαθμό, πριν λάβει τον 2° βαθμό και τον 30° βαθμό του Αιγυπτιακού Τύπου για να λάβει τον Τρίτο Βαθμό. Ωστόσο, ο Τεντέρ πέθανε το 1918, και ο Βικτόρ Μπλανσάρ αρνήθηκε την έδρα του μεγάλου Διδασκάλου που του προσφέρθηκε, αφού θεωρούσε ότι οι Τεκτονικοί περιορισμοί ήταν μια απομάκρυνση από το αληθινό πνεύμα του Μαρτινισμού. Κατόπιν, ο Ζαν Μπρικώ έγινε ο Μέγας Διδάσκαλος του Τάγματος και μετέφερε το Αρχηγείο στη Λυόν. Εκεί έγινε γνωστό ως το: «Μαρτινιστικό Τάγμα της Λυόν» (Ordre Martiniste de Lyon). Σε μια ειδική συνάντηση, που αποτελούνταν από Ι.Λ. (Ελεύθερους Μυητές) που παρέμεναν πιστοί στην αρχική Ιδέα του Μαρτινισμού, σχηματίστηκε το Μαρτινιστικό και Συναρχικό Τάγμα (Ordre Martiniste et Synarchique) με τον Βικτόρ Μπλανσάρ ως Μέγα Διδάσκαλο του. Κατά την διάρκεια του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου (1939-1945), πολλές από τις μυστικές εταιρείες στην Ευρώπη διώχτηκαν από τους Ναζί, συμπεριλαμβανομένου και του Μαρτινισμού. Είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι το Μαρτινιστικό και Συναρχικό Τάγμα συνέχισε να λειτουργεί στην Ελβετία (μια ουδέτερη χώρα) κατά την διάρκεια εκείνων των βασανιστικών χρόνων. Ο Βικτόρ Μπλανσάρ παρέμεινε ως Μέγας Διδάσκαλος μέχρι τον θάνατο του το 1953, οπότε τον διαδέχτηκε ο Δρ. Εντουάρ Μπερτολέ (Sar Alkmaion) από την Ελβετία. Η Βρετανική Μεγάλη Στοά έλαβε την Χάρτα Λειτουργίας της από τον Sar Alkmaion το 1967, καταπιστευμένη στον Sar Gulion, που ήταν Μέγας Διδάσκαλος μέχρι τον θάνατο του (2003). Ο Sar Gulion ίδρυσε πολλές Μεγάλες Στοές ανά τον κόσμο και το 2001 ενέκρινε την ίδρυση Περιφερειακής Μεγάλης Στοάς της Ελλάδας.

3. Διδασκαλίες

Το Μαρτινιστικό Τάγμα πασχίζει να εγκαθιδρύσει μια θεοκρατία: επιζητεί να οργανώσει την ανθρώπινη κοινωνία έτσι ώστε κάθε άντρας και γυναίκα να γίνει ένας εντεταλμένος του Θεού. Δεν είναι ένα θρησκευτικό κίνημα, δια του οποίου ένας άνθρωπος επιζητεί να λατρέψει την Θεότητα. Μάλλον στοχεύει να καθοδηγήσει τον άνθρωπο προς την Θεουργία έτσι ώστε να μπορέσει να πραγματοποιήσει, δια της χρήσεως των δικών του ισχύων, ό,τι ο αμύητος θεωρεί ως θαύματα. Πιο συνοπτικά, ο Μαρτινισμός είναι ένα σύστημα Χριστιανικού Μυστικισμού, χωρισμένο σε δυο κύριες υποδιαίρεσεις. Η πρώτη είναι αυστηρά εσωτερικής φύσεως. Ο άνθρωπος θεωρείται ότι εξέπεσε μακριά από την προηγούμενη κατάσταση του όπου συντονιζόταν εύκολα με το Υπέρτατο Ον, τον Θεό, λόγω του γεγονότος ότι το ενδιαφέρον του επικεντρώθηκε πάνω στα βέβηλα πράγματα. Ο Μαρτινισμός, λοιπόν, στοχεύει στο να βοηθήσει τον άνθρωπο να υπερβεί το εγκόσμιο περιβάλλον του και τις περιοριστικές επιρροές, έτσι ώστε να μπορέσει και πάλι να επικοινωνήσει με τον Θεό μέσα του. Αυτό πραγματοποιείται με τα πιο διαφωτιστικά και εμπνευστικά τυπικά και πρακτικές. Όταν ο άνθρωπος αποκτήσει την ικανότητα να επικοινωνεί με την άπειρη νοημοσύνη εκούσια, συνεπώς δε να φωτίζεται από την εισροή της Θείας Σοφίας που λαμβάνει, τότε είναι έτοιμος να εφαρμόσει αυτή την σοφία στο γήινο βασίλειο, όπου υπάρχει ως εντεταλμένος του Θεού.

Έτσι, η δεύτερη υποδιαίρεση του Τάγματος του Μαρτινισμού αποτελείται από την καθοδήγηση προς τους ανθρώπους, όχι μόνο ως προς το πώς να ζουν μια ηθική ζωή, αλλά ως προς την ωραιότητα της ιπποσύνης και τις αρετές και τα οφέλη που προσφέρει μια

τέτοια ζωή. Αυτή η φάση της καθοδήγησης σχετικά με την ορθή διαβίωση, και μια εξήγηση των ανταμοιβών που προέρχονται απ' αυτή, μπορεί να ονομαστεί «Πρακτικός Χριστιανισμός». Ωστόσο, μπορούμε επίσης να πούμε ότι είναι ο πρακτικός μυστικισμός και αποκρυφισμός της παμπάλαιας Δυτικής Παραδόσεως.

Ο Μαρτινισμός δεν ασχολείται τόσο με τις πρώτες αιτίες των πραγμάτων και τα αποτελέσματα τους, ούτε με το πώς ο άνθρωπος μπορεί να γίνει κυρίαρχος του περιβάλλοντος του και δημιουργός στο βασίλειο του. Μάλλον διδάσκει στον άνθρωπο πώς να χαίρεται με αυτά που έχει πραγματοποιήσει, και πώς να ανιχνεύει το μεγαλείο του Θεού.

Ο Μαρτινισμός, παραδείγματος χάριν, δεν είναι σαν ένα σύστημα που διδάσκει την τεχνική της τέχνης, έτσι ώστε να μπορέσει κανείς να γίνει ένας ολοκληρωμένος καλλιτέχνης. Αντίθετα, είναι σαν ένα σύστημα που διδάσκει κάποιον να εκτιμά την τέχνη, πράγμα που είναι τόσο απαραίτητο για να την απολαύσει.

Ο Μαρτινισμός έφερε απέραντη χαρά και ευτυχία σε χιλιάδες νοήμονες, διάσημους, καθώς και ταπεινούς, ανθρώπους σ' ολόκληρο τον κόσμο.

«Τι χρησιμεύουν οι πυρσοί, οι δάδες και τα θεάματα, σ' εκείνον που κλείνει τα μάτια του, ώστε να μην βλέπει;»

(«Αμφιθέατρο της Αιώνιας Σοφίας», Χ. Κούνραθ)

Ημερομηνία καταχώρησης: 15.3.2007